

[Sønderup.]

bejdsvilkaar, for gør der ikke det, er det et Vidnesbyrd om, at der er nogle Omraader, der har tiltvunget sig mere i Kraft af deres Organisationer, end de i Virkeligheden har Krav paa. Man kan undertiden høre den Bemærkning fra visse Sider, at det jo i og for sig ikke spiller saa stor en Rolle, om man udbetaler nogen Understøttelse hist eller her, fordi der herigennem frigøres Købeevne. Ja, vi klarer nu ikke Vanskelighederne meget bedre blot ved hist og her at flytte lidt om paa Købeevnen. Det afgørende maa dog være at faa skabt de Værdier, som Købeevnen skal rettes imod, og det sker saa afgjort ikke ved, at man deler Understøttelse ud, det sker kun ved, at man fører en Politik, understøttelsesmæssigt og erhvervsmæssigt, som i sin Helhed giver Betingelser for Produktion. Jeg synes derfor ogsaa, der er Grund til i Forbindelse med en Lovgivning som denne at understrege, at det, der maa være os magtpaaliggende, er at finde den Grænse, hvortil man kan gaa med en rimelig Understøttelse, uden at det gaar ud over Tilskyndelsen til at tage Arbejde. Jeg tror, det foreliggende Lovforslag kan yde et Bidrag til, at vi paa Arbejdsmarkedet kan faa en større Vekselvirkning imellem Tilbud og Efterspørgsel, og derfor kan jeg paa mit Partis Vegne tilsige Støtte til Lovforslagets Gennemførelse.

Nu hørte jeg ganske vist den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Gustav Pedersen) give Udtryk for den Opfattelse, at det var daarligt egnet som Forhandlingsgrundlag. Ja, jeg synes nu ærlig talt, der skal et godt Bryst til at fremkomme med en Paastand af den Art, naar Forholdet er det, at de Familieforsørgere, der er inde i en løbende Arbejdsløshedsperiode, overhovedet ingen Nedsættelse faar, samtidig med at der er indsat en Bestemmelse i Lovforslaget, saaledes at det, hvor det drejer sig om en stor Familie og store Forsørgerbyrder, endogsaa tangerer en Forbedring. Men alt det kan vi forhaabentlig tale om i det Udvalg, som jeg antager bliver nedsat til videre Behandling af Lovforslaget.

Hvis et Folk vil leve og eksistere, maa det arbejde, og det gælder for os i Dag mere end nogen Sinde før. Vi har praktisk talt ingen Reserver at tære paa, og det gælder derfor om, at baade de erhvervsmæssige, de beskæftigelsesmæssige og de understøttelsesmæssige Forhold lægges saadan til Rette, at alle kan komme til at medvirke i det store Genopbygningsarbejde, der forestaar det danske Folk.

Christmas Møller: Igennem Lovforslagets Bemærkninger og ogsaa gennem de Udtalelser, som den højtærede Arbejds- og Socialminister fremsatte, er der givet en Redegørelse for, hvorledes Stillingen med Hensyn til Arbejdsløshedsunderstøttelsen har været herhjemme i Besættelsestiden, og jeg vil gerne først gøre en ganske enkelt Bemærkning herom.

Det hedder i Bemærkningerne til Lovforslaget — jeg beder om Tilladelse til et Par korte Citater nu og senere —:

„Under Hensyn til, at Arbejderne ved de aarlige Lønreguleringer fortsat ikke fik fuld Dækning for Prisstigningen, er Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 3, siden da hvert Aar ved midlertidige Love sat ud af Kraft, saaledes at der er givet de arbejdsløse en begrænset Dækning for den indtrufne Prisstigning, men dog en noget større Dækning end den, der er blevet Arbejderne til Del.“

Altsaa, den højtærede Arbejds- og Socialminister siger her, at igennem Tiden fra 1939 og lige op til Lovanordningen af 20. Marts 1945 er der givet Arbejderne en Løn og de arbejdsløse en Understøttelse, hvorved de ikke fik fuld Dækning for Prisstigningen. Det giver mig Anledning til at gøre to Bemærkninger. For det første den, at det ikke er saa forfærdelig længe siden, at der fra autoritativ Side inden for Arbejdsgiverforeningen blev hævdet, at Arbejderne havde faaet fuld Dækning for Prisstigningen. Jeg tror, det vilde være meget formaalstjenligt, om vi kunde komme til en fast, autoritativ Angivelse af, hvorledes Stillingen er. Men her ser vi altsaa, at den højtærede Arbejds- og Socialminister i sit Lovforslag siger baade med Hensyn til arbejdsløses Understøttelse og ogsaa med Hensyn til Arbejderes Løn, at der ikke er givet fuld Dækning op til den specielle Lovanordning af 20. Marts 1945. For det andet vil jeg gøre den Bemærkning, at naar vi i Dag skal omtale den Stilling, vi vil indtage med Hensyn til Ydelsen til de arbejdsløse, synes jeg, at der med det Udgangspunkt, som den højtærede Arbejds- og Socialminister her har taget, kunde være Grund til at sige, at naar man gennem en 5-aarig Periode altsaa har baaret sig ad, som man har, og givet en forholdsmæssigt ringere Understøttelse, saa kunde man tage den, om jeg saa maa sige, en lille, bitte Smule med Ro, se Tiden an og drøfte Forholdene og søge at komme til et samlende Resultat. Den højtærede Arbejds- og Socialminister, og i øvrigt ogsaa det høje Ting, vil jo vide, at da vi havde den ekstraordi-